

Sygn. akt VI Ka 16/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: stażysta Anna Pikulska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu Beaty Kichner-Andrzejewskiej

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2022 r. w Elblągu sprawy

R. P. (1) s. B. i H. ur. (...) w G.

oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 22 października 2021 r. sygn. akt VIII K 415/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie przed sądem II instancji, w tym 200 zł opłaty.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 16/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu z 22 października 2021r. sygn. akt VIII K 415/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		R. P. (1)	Niekaralność oskarżonego Czyn z art. 178a§1kk	Informacja z KRK	k.197
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Informacja z KRK	Informacja została sporządzona przez podmiot do tego uprawniony, jej treść nie była kwestionowana przez strony, stąd dowód ten zasługuje na wiarygodność.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>- obraży przepisów postępowania : art. 4 kpk, art. 5§2kpk i art. 7 kpk przez naruszenie swobodnej oceny dowodów i niezachowanie przy dokonywaniu tej oceny obiektywizmu,</p> <p>- błędu w ustaleniach faktycznych, które wyrażały się w przyjęciu tezy, że zgromadzone w sprawie materiały pozwalają na przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Nie ma podstaw do stwierdzenia obraży art. 4 kpk. W orzecznictwie konsekwentnie przyjmuje się, że naruszenie tego przepisu nie może w ogóle stanowić samodzielnej podstawy apelacyjnej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2012 r., IV KK 211/12, LEX nr 1220924). Podnosząc zarzut naruszenia art. 4 kpk nie jest wystarczające odwołanie się w apelacji jedynie do zasady obiektywizmu, bez podania, jakie przepisy ją konkretyzujące zostały naruszone przez sąd I instancji (zob.</p>		

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2007 r., V KK 390/07, LEX nr 353329). Przepis ten wyraża bowiem ogólną dyrektywę postępowania karnego, która jest konkretyzowana poprzez treść odpowiednich przepisów kodeksu postępowania karnego, nakazujących lub zakazujących organom prowadzącym postępowanie karne dokonanie określonych czynności w przewidzianych tymi przepisami sytuacjach procesowych (np. art. 40 k.p.k., art. 170 § 2 k.p.k.). Powyższego wymogu analizowana apelacja nie spełnia. Stawiający ten zarzut skarżący wskazał na błędną w jego mniemaniu ocenę wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków, a zatem zarzut ten stanowi w istocie zdublowanie zarzutów dotyczących oceny dowodów.

Nie można też stwierdzić zasadności pozostałych zarzutów. Zaprezentowane w apelacji argumenty mające uzasadniać obrazę przepisów postępowania, czy wadliwość poczynionych przez sąd I instancji ustaleń stanu faktycznego, były chybione. Sąd I instancji miał, zdaniem obrońcy oskarżonego, dopuścić się obrazy art 7 kpk, a także błędu w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie tezy, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn, które zostały zakwestionowane, na podstawie niesłusznie wg skarżącego-uznanych za wiarygodne dowodów obciążających w postaci zeznań M. Ż. (1), K. W., przy odrzuceniu wyjaśnień oskarżonego czy części zeznań W. T.. Przy czym obrońca zupełnie zignorował to, że poza ww dowodami, to w sprawie zostali przesłuchani też policjanci uczestniczący w interwencjach na miejscu zdarzenia, a jeden z nich

tj. B. W. (1) zawarł w swojej relacji okoliczności potwierdzające zeznania M. Ż. tj. najważniejszy dowód obciążający oskarżonego. Z zeznań M. Ż. wynikało bowiem, że widział on, iż oskarżony uruchomił silnik i zaczął cofać samochód, a policjant B. W. podał, że gdy świadek na miejscu interwencji stwierdził, że R. P. uruchomił pojazd i się nim przemieścił kawałek, to oskarżony potwierdził, że mogło dojść do takiej sytuacji, że mógł przejechać kawałek. Stąd konsekwentne zeznania M. Ż. potwierdzone relacją obiektywnego świadka- B. W. słusznie należało ocenić jako wiarygodne. Tym bardziej, że również drugi naoczny świadek zdarzenia tj. K. W. w postępowaniu przygotowawczym zeznał, że widział przemieszczanie samochodu kierowanego przez oskarżonego, natomiast na rozprawie najpierw powołał się na to, że przez pewien czas nie było go na miejscu (i tylko na te zeznania z rozprawy powołuje się skarżący), by ostatecznie przyznać, że lepiej pamiętał zdarzenie gdy był przesłuchiwany pierwszy raz, co pozwalało na danie wiary jego pierwszym relacjom. A te były spójne z zeznaniami M. Ż., co wzmacnia tezę o wiarygodności dowodów obciążających R. Pęka.

Nie można – na potrzeby podważenia takiego wniosku-uwzględnić argumentu obrońcy, że świadek M. Ż. nie jest osobą nieposzlakowaną, że był wielokrotnie karany, gdyż byłoby to wnioskowanie z zakazanej w prawie karnym analogii. Nie można bowiem opierać wniosku o wiarygodności danego dowodu tylko na tym czy dana osoba była wcześniej karana czy też nie i a priori zawsze odrzucać zgodność z rzeczywistością relacji

przekazywane przez osoby, które kiedyś weszły w konflikt z prawem.

Nie można też było uwzględnić tezy, że świadek M. Ż. znajdował się w konflikcie z oskarżonym. Osoby te przed zdarzeniem się wcześniej nie znały. M. Ż. zainterweniował w obronie W. T., wezwał policję, a jego zachowanie było z pewnością usprawiedliwione okolicznościami sprawy (agresywna postawa oskarżonego, od którego wyczuwalna była woń alkoholu, stłuczenie lustra), nawet gdy W. T. starała się zeznaniami wykazać, że nie do końca tak było jak zeznał pokrzywdzony i tym samym wesprzeć linię obrony oskarżonego. Natomiast w trakcie drugiej interwencji i zeznaniami M. Ż. i relacją samego R.P. ujawniono, że oskarżony- od którego świadek czuł już wcześniej alkohol- wsiadł do samochodu, uruchomił go i przejechał kawałek po parkingu, gdy znajdował się w stanie nietrzeźwości. Jednak z takich okoliczności trudno wywodzić by świadek M. Ż. był w konflikcie z oskarżonym, gdy konflikt według słownika języka polskiego to „przedłużająca się niezgoda między stronami” a nie krótko trwający stan związany z omawianym zdarzeniem, które nie było zbyt rozciągnięte w czasie.

Nie podlegał też uwzględnieniu argument odnoszący się do okoliczności, że relacja M. Ż. była sprzeczna z logiką wypadków, bo sąd nie zadał pytania po co oskarżony miałby ruszać samochodem na tak krótkim odcinku. Po pierwsze na takie pytanie mógłby odpowiedzieć kierowca samochodu a nie świadek kierowania pojazdem, któremu trudno byłoby odtworzyć motywację innej osoby. Po

drugie, znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego przyczyniający się znacznie do obniżenia sprawności funkcjonowania układu nerwowego, wskazuje na to, że z tego powodu mógł on podejmować działania irracjonalne lub niepotrzebne z punktu widzenia trzeźwego człowieka, w tym przejechać samochodem po parkingu krótki odcinek drogi.

Sąd – wbrew postulatam obrony-relacje oskarżonego czy częściowe zeznania W. T. nie mogły być uznane za wiarygodne dowody, wystarczające do podjęcia decyzji o uniewinnieniu oskarżonego, a zeznania obciążające oskarżonego za ocenione z naruszeniem art. 7 kpk.

Nie doszło też do zarzucanej obrazy art. 5 § 2 kpk. Wyrażona w tym przepisie zasada *in dubio pro reo* jest adresowana do organów postępowania karnego. Oznacza to, że dla oceny, czy nie został naruszony art. 5 § 2 kpk nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd *meriti* rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien powziąć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2012 r., V KK 335/11, LEX nr 1163975). Argumentacja zawarta w uzasadnieniu sądu I instancji nie wskazuje na to, aby powziął on niedające się usunąć wątpliwości natury faktycznej i nie postąpił zgodnie z nakazem wynikającym z art. 5 § 2 kpk. Brak jest też – w świetle

powyższych rozważań- przesłanek uzasadniających stawianie temu sądowi zarzutu, że takich wątpliwości nie powziął. Właściwie oceniony materiał dowodowy wskazuje bowiem na sprawstwo i winę oskarżonego w popełnieniu przypisanego mu czynu.

Natomiast oceniając apelację wniesioną przez obrońcę, to można ją podsumować w ten sposób, iż należy przyjąć, że przytoczonymi w uzasadnieniu apelacji argumentami, to skarżący ten nie wykazał by doszło do naruszenia art. 7 kpk, art. 5§2 kpk czy błędnych ustaleń faktycznych. W szczególności do wysunięcia takiego twierdzenia dalece niewystarczające jest to, że przyjęte przez sąd I instancji założenia dowodowe i zaprezentowana ocena poszczególnych dowodów, nie odpowiada preferencjom skarżącego wyrok. Nie można było uwzględnić zarzutów co do błędnych ustaleń faktycznych, opartych na stwierdzeniu, że jedynie wersja przedstawiona przez oskarżonego (oraz częściowo zeznania W. T.) powinna stanowić podstawę wydania orzeczenia w sprawie .

Wniosek

o uniewinnienie oskarżonego,
ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Elblągu

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Z przyczyn dla których zarzuty obraży przepisów postępowania i

<p>błędów w ustaleniach faktycznych oraz argumenty przytoczone na ich poparcie nie podlegały uwzględnieniu. Nie zaszły też przesłanki z art. 437§2 zdanie drugie kpk do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.</p>		
Lp.	Zarzut	
2.	<p>obraży prawa materialnego : art. 1§2 kk w zw. z art. 115§2 kk poprzez uznanie, że zachowanie oskarżonego stanowi przestępstwo mimo znikomej społecznej szkodliwości czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Skarżący podnosząc ten zarzut powołał się tylko na to, że sąd pominął kompletnie, iż przemieszczenie samochodu o 1-2 m, nie naruszało żadnych dóbr chronionych prawem, nie wywołało żadnej szkody, co wskazuje na znikomą społeczną szkodliwość czynu.</p> <p>Trzeba jednak wyraźnie wskazać, że – wbrew stanowisku z apelacji- sąd I instancji okoliczność przejechania krótkiego odcinka drogi i to po parkingu, bez wyjechania na ulicę dostrzegł i uwzględnił jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary. Co do faktu braku spowodowania zachowaniem oskarżonego szkody, to należy zauważyć, że przestępstwo z art. 178a kk ma charakter formalny, a do jego znamion nie należy skutek w postaci np. spowodowania kolizji czy szkody. Jest ono dokonane w momencie uruchomienia pojazdu i</p>		

rozpoczęcia jazdy. Stąd przywołany przez skarżącego brak szkody będącej następstwem kierowania przez oskarżonego pojazdem w stanie nietrzeźwym nie ma takiego wpływu na ocenę stopnia społecznej szkodliwości tego przestępstwa jakby chciał tego autor apelacji. Tym bardziej, że z art. 115§2 kk wynika, że przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę nie tylko rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, ale wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia i inne. Sąd I instancji uzasadniając wymiar kary w kontekście okoliczności z art. 53 kk, w tym i przy uwzględnieniu przyjętego stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, wskazał na okoliczności obciążające, które powodowały, że oskarżony winien odpowiedzieć karnie za przestępstwo z art. 178a§1kk. Oskarżony prowadził bowiem pojazd będąc w znacznym stanie nietrzeźwości – 0,72 mg/l, który prawie trzykrotnie przekraczał graniczny stan nietrzeźwości ustalony na powyżej 0,25 mg/l (art. 115§16 kk). Nadto R. P. w czasie czynu wykonywał zawód taksówkarza, a od zawodowego kierowcy należy wymagać szczególnego przestrzegania reguł zapewniających bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Należy też dostrzec, że oskarżony uruchomił pojazd i prowadził go nie po to by nagle zawieźć np. kogoś do lekarza czy z innej ważnej życiowo przyczyny, co mogłoby uzasadnić motyw działania jako mający znaczenie dla przyjęcia znikomego stopnia społecznej szkodliwości. Ponadto oskarżony – co wynika z protokołu badania trzeźwości- podał, że spożył

<p>wódkę w dniu zdarzenia o godz. 2:00 a został zatrzymany o godz. 6:55, świadek M. Ż. opisywał też woń alkoholu z ust oskarżonego i jego agresywne zachowanie, a w świetle tego R. P. nie mógł, w chwili czynu, uważać się za osobę trzeźwą, która mogła kierować pojazdem, co wskazuje na zamiar umyślny, bezpośredni. A to wszystko podważa stanowisko forsowane przez obronę o znikomej społecznej szkodliwości czynu oskarżonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Elblągu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn dla których zarzut obrazy przepisów art. 1§2kk w zw. z art. 115§2kk nie podlegał uwzględnieniu. Nie zaszły też przesłanki z art. 437§2 zdanie drugie kpk do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Ponadto w sytuacji postawienia zarzutu obrazy art. 1§2kk w zw. z art. 115§2kk, to jako przystający do takiego zarzutu jawiłby się wniosek o umorzenie postępowania w oparciu o art. 1§2kk, a nie sformułowany przez obrońcę.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Cały zaskarżony wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z przyczyn dla których zarzuty i argumenty z apelacji nie podlegały uwzględnieniu i nie mogły doprowadzić do zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego. Nie zaszły też przesłanki z art. 437§2 zdanie drugie kpk do uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Pkt. z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Pkt. z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt. II	apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, stąd zachodziły podstawy z art. 636§1kpk do obciążenia oskarżonego kosztami za postępowanie odwoławcze, w tym opłatą.

7. PODPIS

